

Torn maakt zich in begrafenispak alvast onsterfelijk

Cabaret

Dood en Verderf door Kees Torn, regie Onno Innemee. Leidse Schouwburg 15 november. Tournee.

De slimste mensen lachen om de dood. Zij laten hun plezier niet vergallen door de onvermijdelijke clou van het leven. Kees Torn behoort tot die slimmeriken. Sterker nog, hij kan zich helemaal verneukelen bij de gedachte dat straks zijn nabestaanden zijn huis betreden en daar die gigantische puinhoop van sigarenas, halfvolle whiskyflessen, afwas van vele dagen en die bizarre verzameling oude typemachines aantreffen. Het liedje dat hij over dat visioen heeft geschreven, heeft dan ook een uiterst opgewekte melodie.

Wel kan hij helemaal van slag raken door de dood van anderen. Dat is hem de laatste jaren zoveel overkomen, dat hij er een programma over heeft gemaakt. Het zag er even naar uit dat Torn er niet meer uitkwam. Hij vroeg Jan Boerstool of hij eens flink in zijn tekstmappen mocht graaien. Daarna kwamen de liedjes, gedichtjes en losse grappen alsnog. En hoe. *Dood en Verderf* is een onvoorstelbaar mooi programma, een perfecte balans tussen cynisme en gevoeligheid. Kees Torn, gekleed in een zwart begrafenispak, waar de cake en het koffiekopje nog in zitten, heeft oprecht verdriet, maar zorgt ervoor dat zijn publiek fris, monter en gelouterd naar huis kan.

Dit programma kan in de komende maanden alleen nog maar mooier worden, want we mogen hopen dat Torn zijn briljante teksten en composities wat beter in

de vingers krijgt dan op de premièreavond. Zijn verwarde presentatie blijft sterk en innemend, maar te veel foutjes zijn hinderlijk.

Het lied *Haar lach* stamt waarschijnlijk uit de tijd van zijn *writers block*, want de omslag in dat nummer over het prachtige meisje waarnaar iedere man smacht naar de gruwel als ze lacht, hebben we wel vaker gehoord. En natuurlijk, het bedenken van grafschriften is ook niet bijster origineel, maar Torn komt wel met geweldige teksten voor Anne Frank, Jan Rot en Rita Verdonk.

Heel persoonlijk wordt hij als hij de dood bezingt van een meisje van 0 jaar. Torn is geen liefhebber van kinderen, maar vindt wel dat ze moeten blijven leven. En dat laatste geldt zeker voor zijn eerder dit jaar overleden cabaretvriend Bert Klunder, die hij op ontroerende wijze met een gezongen sonnet herdenkt. De relativiserende nastoot in de sfeer van de norske/voelige Klunder maakt dit deel van *Dood en Verderf* nog indrukwekkender.

Torn heeft veel aspecten van de dood erbij gehaald, zoals alle lullige manieren om aan je eind te komen, die oude Cubaanse muzikanten die het verrekken om dood te gaan, het macabere plezier van orgaandonatie, en de nadelen van een familiegraf. En dat alles onder het motto van de moeder van Torn: het leven is mooi, maar het sterven gaat door. Wat een muzikaliteit, wat een geweldig gevoel voor humor en understatement. Kees Torn heeft zich met dit programma definitief onsterfelijk gemaakt.

Patrick van den Hanenberg

